

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΒΟΛΦ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Πρόσωπα : ΦΡΙΕΟΣ, ο σύζυγος.
ΚΑΙΤΗ, η σύζυγος.
ΤΟΤΟΣ, γιούς των, πέντε ετών

Τραπέζα. Έπιπλωσις μετρία. Το τραπέζι είνε στρωμένο. Ψηλή καρέκλα γιά τόν μικρό.

ΤΟΤΟΣ, (με φωνή παραπονιάρικη). — Μαμάαα...
ΚΑΙΤΗ. — Τ' είνε, παιδί μου;
ΤΟΤΟΣ. — Πότε θάρθη ο μπαμπάς;
ΚΑΙΤΗ. — Σε λίγο, παιδί μου.
ΤΟΤΟΣ. — Μαμά, πείνασα. Θέλω νά φάω.
ΚΑΙΤΗ. — Κάνε λίγη ύπομονη. Όπου νάναι εφθάσε ο μπαμπάς σου.

ΤΟΤΟΣ. — Μαμά, πονεί η κοιλίτσα μου !...
ΚΑΙΤΗ. — Καλά, καλά, τώρα.
ΦΡΙΕΟΣ, (καταφθάνων βιαστικός). — Καλημέρα Τοτό, καλημέρα Καίτη. (Τούς φιλεί). Είμαστε φρόνιμοι;
ΚΑΙΤΗ. — Πολύ. Δέν εκανε καμμί άταξία ο Τοτός σήμερα.
ΦΡΙΕΟΣ. — Μπαάβ. (Με άσυχρότητα ένθουσιασμού). Καίτη μου, έχω νά σου άναγγείλω ένα πολύ ευχάριστο νέο.
ΚΑΙΤΗ. — Τί ; λέγε γλήγορα !
ΦΡΙΕΟΣ. — Σήμερα τό πρωί στην τράπεζα, με φώναξε ο διευθυντής...

ΚΑΙΤΗ. — Έ λοιπόν ;...
ΦΡΙΕΟΣ. — Έ λοιπόν...
ΚΑΙΤΗ. — Μά λέγε επιτέλους !
ΦΡΙΕΟΣ. — Μου έπε νά καθήσω.
ΚΑΙΤΗ. — Έ, κι έπειτα ;
ΦΡΙΕΟΣ. — Μου προσέφερε ένα ταγάρο, ένα ταγάρο με χρυσό έπιστόμιο...
ΚΑΙΤΗ. — Έλα δά...
ΦΡΙΕΟΣ. — Με συνεχάρη γιά τήν εργατικότητα μου...

ΚΑΙΤΗ. — Τελείωσε, γιατί με σταύρωσε.
ΦΡΙΕΟΣ. — Και έπειτα. Κοιμάρο γι' αυτό πού θ' άκούσης... Ένα, δύο, τρία !... και έπειτα μου άνεξόφωσε τόν προβιβαισμό μου σέ τμηματάρχη !

ΚΑΙΤΗ, (κίπτοντα σόν καναπέ). — Φρίζε !
ΦΡΙΕΟΣ. — Μην κάνεις έτσι λοιπόν, μην κάνεις έτσι με τρομάζεις.

ΚΑΙΤΗ. — Τμηματάρχης έσύ !
ΦΡΙΕΟΣ. — Ναί, εγώ !
ΚΑΙΤΗ. — Γιού νά σε κυττάσω.

ΦΡΙΕΟΣ. — Είνε άπο τή χαρά.
ΚΑΙΤΗ. — Δέν μου λές, τό ελεος στην ύπηρετία ;
ΦΡΙΕΟΣ. — Όχι άκόμη. Πάω νά τής τό πώ.

ΚΑΙΤΗ. — Κάθισε έδώ. Τής τό λέμε τώρα πού θάρθη γιά τό φαγητό. Θά σηκωθεί εγώ και θά τής πώ : «Σεβίρισε τόν κ. Τμηματάρχη ;» Θεέ μου ! Τμηματάρχης σύ ; Και πόσους ύπαλλήλους θάρθης υπό τάς διαταγάς σου ;

ΦΡΙΕΟΣ. — Καμμία δεκαπενταριά. Και τώρα άς κάτσουμε νά φάμε (Φιλεί τήν γυναίκα του). Ήσουν πάντοτε η χαρά μου και η ευτυχία μου. Έσύ μ' ένειθάρονες όταν ήμουν άπογοητευμένος.

ΚΑΙΤΗ. — Είχα έμπιστοσύνη στό μέλλον σου.
ΦΡΙΕΟΣ (Με ύπεροπτική έντοπεισιδίη). — Και έκαμνες πολύ καλά. Α ! άλήθεια. Αγόρασα κι' ένα λαχείο.

ΚΑΙΤΗ. — Είνε άστείο, αλλά τι νά σου πώ, αισθάνομαι ότι θά γίνουμε πολύ γλήγορα πλούσιοι.

ΦΡΙΕΟΣ. — Και γώ τό ίδιο.
ΚΑΙΤΗ. — Και ξερείς, τό πρώτο πού θά πάρουμε θά είνε ένα αυτοκίνητο.

ΦΡΙΕΟΣ. — Έ μά, φυσικά, διάβολε. Τμηματάρχης τραπέζης χωρίς αυτοκίνητο, άκούστηκε ποτέ τέτοιο πράγμα ;

ΚΑΙΤΗ. — Βέβαια, βέβαια. Και τι μάγκα θά έχη ;
ΦΡΙΕΟΣ. — Όσο γιά τήν μάγκα δέν ξέρω άκόμη. Τό χρώμα όμως τό βοήθα κιόλα.

ΚΑΙΤΗ. — Δεμονί, έ ; Ξέρω ότι είνε τό αγαπημένο σου χρώμα.

ΦΡΙΕΟΣ. — Στο αυτοκίνητο θά κάνω έξαιρέσι. Θά τό πάρω μονταρινί.

ΚΑΙΤΗ. — Τρελλά χρώμα. Μπαάβ ! Και δέν μου λές ποιός θά τό διευθύνη ;

ΦΡΙΕΟΣ. — Έγώ. Άμα φάμε θά πάω νά συνεννοηθώ μ' ένα σωφέρι γιά νάρξισω άπό αύριο μαθήματα.

ΚΑΙΤΗ. — Βέβαια, βέβαια,

δέν πρέπει νά τό αναβάλης καθόλου. Και δέ μου λές, τό καλοκαιριό θά κάνουμε ταξείδια ;

ΦΡΙΕΟΣ. — Άκου λέει. Άμ θά κάνουμε και τίποτε άλλο ;
Όλο θά τρέχουμε με τόν «Κεραυνό».

ΚΑΙΤΗ. — Ποιόν «Κεραυνό» ;
ΦΡΙΕΟΣ. — Άγα χούχα. Τό αυτοκίνητό μας, καυμένη. Τι διάβολο, άβάφιστο θά τ' αφήσουμε ;

ΚΑΙΤΗ. — Έχεις δίκαιο. Ξέχασα. Θά τρέχουμε σάν μεθυσμένοι... Θά πετούμε...
ΦΡΙΕΟΣ. — Ναί.

ΚΑΙΤΗ. — Χρυσέ μου ! Δέν μου λές θά πέρνουμε μαζί μας και τόν Τοτό ;
ΤΟΤΟΣ. — Η κοιλίτσα μου !

ΦΡΙΕΟΣ. — Τρελλάθης ; Όταν ταξιδεύω με αυτοκίνητο δέ μου άρέσει ν' άκούω φρονές και κλάματα...
ΤΟΤΟΣ. — Η κοιλίτσα μου !

ΚΑΙΤΗ. Τώρα, παιδί μου. — (Στόν άνδρα της). Μά ο Τοτός είνε ήσυχο παιδί.
ΦΡΙΕΟΣ. — Τό αυτοκίνητο μεταβάλλει τόν χαρακτήρα του άνθρώπου.

ΚΑΙΤΗ. — Όστε λοιπόν θάρουμε αυτοκίνητο με δύο θέσεις ;
ΦΡΙΕΟΣ. — Ναί.

ΚΑΙΤΗ. Τότε αγόρασε μιά Ρόλλς.
ΦΡΙΕΟΣ. — Δέν μου άρέσουν τά Ρόλλς.
ΚΑΙΤΗ. — Έχεις άδικο.

ΦΡΙΕΟΣ. — Δίκαιο ή άδικο, αυτή είνε η γνώμη μου.
ΚΑΙΤΗ. — Και όμως εγώ έχω δει κάτι θαυμάσια Ρόλλς.

ΦΡΙΕΟΣ, (χτυπώ τας με τή γροθιά τό τραπέζι). — Σου είπα ότι δέν μου άρέσουν τά Ρόλλς.
ΚΑΙΤΗ. — Μου μιλείς μ' έναν τρόπο...
ΦΡΙΕΟΣ. — Άρκετά κουβεντιάσαμε γι' αυτό τό ζήτημα.

ΚΑΙΤΗ. — Βλέπω ότι δέν σε μέλλει νά με δυσαρεστής.
ΦΡΙΕΟΣ. — Όταν λέω κάτι, τελείωσε, αυτό θά γίνη !

ΚΑΙΤΗ. — Άν σε στενοχωρώ και γώ σά ταξείδια σου, μπορείς νά ταξιδεύης μόνος.
ΦΡΙΕΟΣ. — Όλα είνε πιθανά.

ΚΑΙΤΗ. — Δέν θ' άποχωρίζομαι ως τόσο τό παιδί γιά νά σε βλέπω ώρες ολόκληρες σχυμμένον στό τιμόνι σου.
ΦΡΙΕΟΣ. — Στο τιμόνι !... Στο βολάν, άνόητη !

ΚΑΙΤΗ. — Στο βολάν, άφοῦ τό θέλεις.
ΦΡΙΕΟΣ. — Εί, άπό τίποτ' είνε όχι, έτσι τό λένε, βολάν. Θεέ μου, τί ζουπύ πού είσαι !

ΚΑΙΤΗ. — Άν νομίζης ότι είσαι έσύ έξυπνός... Άνάν...
ΦΡΙΕΟΣ. — Όχι. Άλλ' έχω κάποια μόρφωσι τήν όποία, στό λέω άφοῦ ή κουβέντα τόφερε, ε' υ δέν έχεις.

ΚΑΙΤΗ. — Έσύ μόρφωσι ! Άς γελάσω.
ΦΡΙΕΟΣ. — Ό μά θά με τρελλάνη αύτή η γυναίκα σήμερα.
ΚΑΙΤΗ. — Άν ήξερες με τι μοιάζεις...

ΦΡΙΕΟΣ (με γρόθους σφιγμένους). — Με τι μοιάζω, πέστο...
ΚΑΙΤΗ. — Κύτταξε στόν καθρέφτη και θά ίδης με τι μοιάζεις.

ΦΡΙΕΟΣ. — Άκου νά σου πώ, μάλα καλλίτερα, γιατί σου δίνω δύο χαστούκια και βλέπεις με τι μοιάζω.
ΚΑΙΤΗ. — Ίσως νά φαντάζεσαι ότι είσαι όμορφος.

ΦΡΙΕΟΣ. — Δέν κυττάς τά χέρια σου πού είναι μακρρά σά στέκες και τά στραβοπόδαρά σου.
ΚΑΙΤΗ. — Έχω στραβά ποδάρια ; Έγώ έχω στραβά ποδάρια ;

ΦΡΙΕΟΣ. — Τώρα τό πήρες είδησι ; Καλά ξυπνητούρια.
ΚΑΙΤΗ. — Ότι και νάναι τά πόδια μου είνε πιο καθαρά άπ' τις χερούκλες σου.

ΦΡΙΕΟΣ. — Σώπα γιατί θά σου τις βρέξω.
ΤΟΤΟΣ. — Μαμά, η χε' είνε τσα μου.
ΦΡΙΕΟΣ. — Σκάσε εφάλι μιάς ζάλισης.

ΚΑΙΤΗ. — Βάρβαρι προ-
ΦΡΙΕΟΣ. — Γίδα !
ΚΑΙΤΗ. — Κτίνος !
ΦΡΙΕΟΣ. — Σουτιά !

ΚΑΙΤΗ. — Καληνύχτα, (φενύγει βροντώντας τή πόρτα).
ΦΡΙΕΟΣ. — Καληνύχτα ! (Φενύγει κι' αυτός άπ' τήν άλλη μεριά).
ΤΟΤΟΣ. — Η κοιλίτσα μου !...

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ ΤΟ
(ΜΠΟΥΚΕΤΟ)

Πανηγυρικόν, είκοσιτετρασέλιδον. Με δύο σελίδας μεγάλων εικόνων άπό τήν παγκόσμιον κίνησιν. Με φωτογραφίας Αθηναϊκάς. Με τά περιήρημα βιογραφικά άνέκδοτα του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ, γεαμμένα άπό τόν λογοτέχνη κ. Στωμ. Στωμ. Με τό νέον μας αισθηματικόν και περιπαθέστατον μυθιστόρημα «ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΠΑΛΗΝ» του Άλεξ. Δουμά. Με τό ύπεροχον «ΔΕΙΚΝΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», τό όποιον δέν πρέπει νά μείνη χωρίς η δεσποινίς πού νά μη τό διαβάση. Και τέλος με τό άποκαλυπτικώτατον «ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ», πού έγράφη πρό ε κα τ ο ν τ ά δ ο ν ετών και πού θά μάθουτε πράγματα καταπληκτικά γιά τήν έμορφία, τόν έρωτα, τήν Τύχη.

Πιέρ Βόλφ